



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. R.**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. JMK 114007/2016, sp. zn. S-JMK 61231/2016/ODOS/Fö

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22. 7. 2016, č. j. JMK 114007/2016, sp. zn. S-JMK 61231/2016/ODOS/Fö, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám jeho advokáta Mgr. Jaroslava Topola, sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt provozovatele vozidla.
2. Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 23. 2. 2016, č. j. ODSČ-91757/15-21, sp. zn. ODSČ-91757/15-HEV/V, konstatoval, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci v dne 16. 6. 2014 v 10:40 hodin. Provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
3. Za popsany správní delikt uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě popsal průběh řízení před správními orgány a namítl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Postup správního orgánu při zjišťování pachatele přestupku byl nedostatečný, neboť nebyly učiněny veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Správní orgán postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, nezjišťoval-li totožnost pachatele přestupku.
5. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán neodložil řízení o přestupku podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Odložení přestupku je přitom zcela zásadní pro možnost zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud ve spise absentuje jakýkoliv doklad svědčící o tom, že řízení o přestupku bylo odloženo, nelze mít za prokázané, že tomu tak skutečně bylo. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak bylo zahájeno nezákonně.
6. Správní orgán vyhotovil rozhodnutí, aniž by kdykoliv předtím žalobci jasné sdělil, z čeho je obviněn. Žalobce byl informován, že je obviněn ze správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně však nekonkretizoval, jaký přestupek byl spáchán a z čeho je tedy dovozována odpovědnost žalobce. Pouhé sdělení, že přestupek spočíval v nedovoleném zastavení či stání, není dostatečné. Žalobce až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že řidič vozidla měl stát v působnosti dopravní značky zákaz stání v době blokového čištění. Tím bylo porušeno jeho právo na obhajobu, neboť se nemohl od počátku řízení účinně bránit.
7. Dále žalobce namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování

za jeho osobní účasti. Takový postup představuje porušení žalobcova práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

8. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyl dostatečně popsán protiprávní skutek. Popis skutku ve slovech „*spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání...mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“ není v souladu s § 77 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál. Žalovaný měl konkrétně specifikovat, jak byly porušovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
9. Správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobce v tomto smyslu odkazuje na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval neúčinné znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu.
10. Závěrem namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Citované ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování. Provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit jednání řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
11. S ohledem na vše uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě považoval žalobu za nedůvodnou. K námitce, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvedl, že v rozhodnutí je jasně uvedeno, že označeného řidiče nebylo možné dle centrálního registru obyvatel dohledat a na uvedenou adresu mu doručit. Správní orgán tak učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
13. Záznam o odložení věci ve spise neabsentuje (viz razítko na str. č. 1 správního spisu).
14. K nenařizení ústního jednání žalovaný zmínil, že ústní jednání se nařizuje, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li tak zákon. Podle zákona o přestupcích nemají správní orgány v řízení o správních deliktech povinnost vždy nařídít ústní jednání. Stejně tak není obligatorní provádět dokazování výlučně v rámci ústního jednání. Správní orgán I. stupně tedy nejednal v rozporu s právními předpisy.

15. Výrok rozhodnutí je podle žalovaného konkrétní a srozumitelný.
16. Rovněž námitka promlčení správního deliktu je podle žalovaného za nedůvodná. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí i pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu.
17. Závěrem žalovaný uvedl, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s Ústavou. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.
18. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

19. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
20. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
21. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
22. Nejprve se soud zabýval námitkou promlčení (prekluze) správního deliktu [bod IV. A) rozsudku]. Poté se zabýval namítaným porušením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu [bod IV. B) rozsudku] a námitkou neodložení přestupku [bod IV. C) rozsudku]. Dále se soud věnoval námitce nenařízení ústního jednání [bod IV. D) rozsudku], námitce nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí [bod IV. E) rozsudku] a námitce nedostatečného sdělení obvinění [bod IV. F) rozsudku]. Závěrem soud hodnotil námitku protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla [bod IV. G) rozsudku].

IV. A) Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu

23. Podle žalobce došlo k promlčení správního deliktu.
24. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného do 6. 11. 2014, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Z odstavce 5 citovaného ustanovení pak plyne, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d*.
25. Soud při posuzování námitky promlčení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. V něm bylo vysloveno, že ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu rozšiřuje úpravu pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Spáchá-li tedy správní delikt provozovatele vozidla fyzická osoba, zaniká její odpovědnost podle § 125e odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

26. V projednávaném případě byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a k promlčení správního deliktu nedošlo.
27. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobce odkázal s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že tato metodika vychází z právního stavu, který vznikl v souvislosti se zavedením správního deliktu provozovatele vozidla do právního řádu České republiky (novela č. 297/2011 Sb.). V té době právní řád neobsahoval jednoznačnou úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla pro případ, že pachatelem byla fyzická osoba. Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Zmiňovaná metodika byla v této části překonána vývojem zákonné úpravy a nemůže zakládat legitimní očekávání žalobce.
28. Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu tak není důvodná.

IV. B) Namítané porušení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

29. Žalobce dále namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
30. Soud tedy hodnotil, zda postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
31. Dne 7. 10. 2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobci výzvu k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena 20. 10. 2014). Ve výzvě byla uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobce dne 23. 2. 2015 zaslal správnímu orgánu prostřednictvím zmocněnce sdělení, ve kterém označil za řidiče pana L. Y., nar., bytem Správní orgán se pokusil předvolat tuto osobu k podání vysvětlení. Výzvu se nepodařilo doručit, neboť adresát si zásilku nevyzvedl (viz č. l. 15 správního spisu).
32. Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tomto ustanovení je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. *„Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Subsidiární povaha odpovědnosti za správní delikt je patrná i z § 125h odst. 6 téhož zákona, podle kterého má správní orgán povinnosti poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
33. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení

přestupkového řízení proti takto určené osobě. Může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neuvedl a osobu řidiče, kterou žalobce bez dalšího označil, správní orgán nemohl považovat za osobu podezřelou z přestupku.

34. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, je nutno vycházet především ze smyslu a účelu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jím bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké (v tomto duchu se nese také judikatura Nejvyšší správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 či rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-48). Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, vyslovil názor, že *„[p]rávě v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.“* Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., také v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21. Zmínil: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*
35. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.
36. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud na základě daných skutkových okolností nezahájil řízení o přestupku s označenou osobou, ale věc odložil a přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se žalobcem. Podmínky pro tento postup vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny.
37. Námitka tak není důvodná.

IV. C) Námitka neodložení přestupku

38. Žalobce dále namítá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán řízení o přestupku neodložil.

39. Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
40. Skutečnost, že k odložení věci došlo, vyplývá z č. l. 1 správního spisu. Na této straně správního spisu se nachází otisk razítka ze dne 30. 3. 2015 s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení, doplněný o razítka a podpisy oprávněné úřední osoby. Je tak zřejmé, že správní orgán I. stupně dne 30. 3. 2015 věc odložil a až poté dne 21. 1. 2016 zahájil řízení se žalobcem jako s provozovatelem vozidla.
41. Námitka není důvodná.

IV. D) Námitka nenařízení ústního jednání

42. Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že nenařídily ve věci ústní jednání.
43. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) účinná v rozhodné době neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Soud pro doplnění dodává, že ani v současnosti platná právní úprava řízení o přestupcích (§ 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) ústní jednání obligatorně nestanovuje.
44. Podmínky pro nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu vyplývají z ustanovení § 49 správního řádu. Podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
45. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání dle § 49 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „[z] logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211).
46. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46, uzavřel, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o němž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud

závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58 a ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18). Vybočení z této linie nepředstavuje žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 (jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil v rozsudku č. j. 3 As 260/2015-58), neboť zde Nejvyšší správní soud vystavěl svou argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování.

47. Z výše uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídít ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně. V případě žalobce podmínky pro konání ústního jednání naplněny nebyly. V řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující delikt ní jednání a zmocněnec žalobce byl o provádění důkazů listinou správním orgánem předem informován (srov. oznámení ze dne 21. 1. 2016, v němž byl žalobce vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 18. 2. 2016 v 11:00 hodin; viz č. l. 18 správního spisu). V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou provede přečtením či sdělením jejího obsahu. K provádění důkazů se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Provedené důkazy byly po celou dobu správního řízení součástí spisu. V případě, že žalobci nebylo jasné, čím mu bylo spáchání správního deliktu prokázáno, mohl kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do spisu.
48. Co se týče namítaného porušení práva na spravedlivý proces, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29. Z něj vyplývá, že „na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 - 121). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci *Taxquet proti Belgii*, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídít vždy ústní jednání. Tento závěr stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který posuzoval skutkově obdobnou věc trestního obvinění ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu včetně povinnosti nařizovat ústní jednání v řízení o něm.“ Nejvyšší správní soud výše uvedené principy rozvedl v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž konstatoval: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil

§ 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. (...) V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se při posuzování otázky, zda nařídít ústní jednání, správní orgány musí řídit požadavky § 49 správního řádu a judikatury. V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí.”

49. Požadavek spravedlivého procesu se dle citované judikatury vztahuje na celý proces správního trestání, zahrnuje tedy i řízení před soudem. Žalobce v žalobě explicitně uvedl, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal věc bez nařízení ústního jednání. Pokud žalobce újmu způsobenou tím, že nebylo nařízeno ústní jednání před správními orgány, pocítoval jako zásadní zásah do práv, mohla být jeho věc ústně projednána v řízení před soudem.
50. Skutečnost, že správním orgánem nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje dle soudu porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Soud je přesvědčen, že v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nutné v projednávané věci ústní jednání nařizovat, neboť důkazy založené ve spisu představovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o správním deliktu. Ani žalobce v žalobě netvrdí žádný relevantní důvod, pro nějž by bylo nezbytné či účelné ústní jednání před správním orgánem nařídít. Neuvádí, jaká tvrzení tam chtěl přednést, tedy jak konkrétně nekonání ústního jednání zasáhlo do efektivity jeho obhajoby či jiných práv. Nadto lze poukázat na to, že žalobce byl ve správním řízení poučen o možnosti vyjádřit se k veškerým podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu; této možnosti však nevyužil.
51. Tato námitka tedy není důvodná.

IV. E) Námitka nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí

52. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu nebyl dostatečně určité popsán vytýkaný protiprávní skutek.
53. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikace, součástí výroku správního rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].“

54. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od účelu přesné specifikace skutku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23. Uvedl, že „[p]opisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možnosti přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“
55. Magistrát města Brna ve výroku rozhodnutí žalobci vytýkal „porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinností dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ulice v 16. 6. 2014 v 10.40 hodin“. Uvedené vymezení skutku žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.
56. Soud má za to, že výše popsanou formulaci výroku, nelze ve světle citované judikatury považovat za dostatečný popis skutku, jenž umožňuje podřadit skutkové okolnosti pod jednotlivé znaky skutkové podstaty správního deliktu. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, jakým jednáním se řidič vozidla dopustil tvrzeného „neoprávněného zastavení nebo stání“. Porušení povinností dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (dle něhož je každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace) je pouze právní kvalifikací, která však může nastoupit až na základě subsumpcie konkrétních skutkových okolností vymezených ve skutkové větě výroku správního rozhodnutí. Tato právní kvalifikace ovšem neobsahuje klíčovou skutkovou okolnost, která je rozhodná pro subsumpci daného jednání pod dané ustanovení. Ze skutkové věty není patrné, že řidič vozidla měl porušit povinnost vyplývající z dopravní značky a už vůbec ne, jakou dopravní značku měl řidič porušit [že se jednalo o dopravní značku „Zákaz stání“ (č. B 29), resp. zákaz stání (zastavení) v době blokového čištění, vyplývá toliko z odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Dostatečné vyličení skutkových okolností konkrétního případu je však v souladu s citovanou judikaturou nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu.
57. Opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je důvodem pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Neuvede-li totiž správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení, což může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Jak přitom plyne z citovaného usnesení rozšířeného senátu, tuto vadu nelze zhojit specifikací skutku v odůvodnění rozhodnutí. To, zda je specifikace alespoň v odůvodnění, má vliv pouze na charakter vady rozhodnutí (buďto jde o „pouhou“ nezákonnost, nebo o nepřezkoumatelnost, ke které soud přihlíží z úřední povinnosti).

58. Nedostatek popisu skutku ve výroku rozhodnutí nelze zhojit poukazem na jeho právní kvalifikaci, z níž by bylo možné logickou úvahou dovodit některé rozhodné skutkové okolnosti. V opačném případě by skutková věta prakticky nikdy nemusela obsahovat popis způsobu spáchání deliktu, neboť způsob spáchání lze zpravidla logicky odvodit z toho, jaké ustanovení zákona bylo porušeno. Uvedení porušeného zákonného ustanovení (tj. právní kvalifikace) proto nemůže nahradit konkrétní popis skutku. Právní kvalifikace zákonitě může následovat až po provedení subsumpce jednotlivých skutkových okolností vymezených ve skutkové větě pod rozhodné ustanovení zákona. Prvotní a zcela základní funkcí skutkové věty je právě uvedení sankčně právně relevantních skutečností, aby vůbec ke správné právní kvalifikaci mohlo dojít.
59. Zatímco některé nedostatky právní věty odsuzujícího rozhodnutí mohou být zhojeny částečně tím, že skutek je jasně popsán ve skutkové větě a tento popis ve spojení s odůvodněním rozhodnutí dává jasnou informaci o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno, nedostatek skutkové věty nelze zhojit poukazem na právní kvalifikaci obsaženou v právní větě. To je patrné mimo jiné i z úvah rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v jeho usneseních ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Je zřejmé, že nároky na skutkovou větu jsou přísnější, než nároky na větu právní, jejíž nedostatky jsou zhojitelné. Toto rozlišování je patrné zejména z posledně uvedeného usnesení, v němž rozšířený senát zcela jednoznačně vyjádřil, že nehodlá nic měnit na svém dosavadním striktnějším přístupu k posuzování toho, zda bylo sankcionované jednání z hlediska skutkového dostatečně vymezeno.
60. Z usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016-46 je pro nyní projednávanou věc významná také úvaha obsažená v bodě 41, v němž rozšířený senát naznačuje, že napadené rozhodnutí trpělo vadou nedostatku popisu skutku ve výroku, neboť z něj nebyl patrný způsob spáchání deliktu, který byl vymezen pouze jako neoprávněné zastavení nebo stání. Podobně i v nyní projednávané věci soud považuje takové vymezení skutku za nedostatečné. Rozšířený senát se v uvedené věci tímto nedostatkem ovšem nezabýval přímo, neboť tato nezákonnost nebyla namítána. Pouze v souvislosti s tím uzavřel, že nedostatek právní kvalifikace nemohl být zhojen ani popisem skutku, neboť ten byl taktéž nedostatečný.
61. Obdobně také v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, považoval Nejvyšší správní soud za klíčové z hlediska dostatečného vymezení skutku to, že ve výroku byl popsán způsob spáchání deliktu spočívajícího v neoprávněném zastavení nebo stání. Je zcela patrné, že Nejvyšší správní soud vyžaduje ve skutkové větě konkrétní popis, jakým způsobem byl porušen zákonný zákaz platný pro zastavení nebo stání, tj. zda se jednalo o zastavení nebo stání a v čem přesně neoprávněné zastavení nebo stání spočívalo, jaký byl v určitém místě zákonný režim pro zastavení nebo stání. Jelikož zákon omezuje zastavení a stání řadou pravidel a tato pravidla lze porušit různými způsoby (porušení dopravní značky „Zákaz stání“, porušení dopravní značky „Zákaz zastavení“, parkování bez uhrazení parkovného, zastavení či stání v křižovatce apod.), nemůže jako dostačující obstát popis skutku toliko jako „neoprávněné zastavení nebo stání“. Z popisu skutku musí být patrné, jakým konkrétním způsobem řidič jednal, aby bylo možné následně právně kvalifikovat, který konkrétní zákonem stanovený zákaz tímto jednáním porušil.
62. Žalobcem uváděné výtky ohledně nedostatečné specifikace skutku ve skutkové větě výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal soud oprávněnými. Vzhledem k tomu, že

nedostatky výroku žalovaný v napadeném rozhodnutí nenapravil, má popsaná vada za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

63. Námitka nedostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy důvodná.

IV. F) Námitka nedostatečného sdělení obvinění

64. Žalobce namítá, že mu od počátku řízení nebylo sděleno obvinění.
65. Na tomto místě soud odkazuje na body 0 a následující tohoto rozsudku, v nichž způsob vymezení skutku shledal nedostatečným. Uvedené závěry platí i pro totožné vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení.
66. Judikatura správních soudů i doktrína vycházejí z toho, že v řízení o uložení sankce za správní delikt musí být již z oznámení o zahájení správního řízení zřejmé, který orgán oznámení činí, musí obsahovat vyličení skutku, který je důvodem pro zahájení řízení, a důvod, proč je řízení zahajováno (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, sp. zn. 6 A 100/94, publikované pod č. 344/1998 Soudní judikatury, nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34). Popis skutku, musí být v oznámení o zahájení řízení vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Správní orgán je dále povinen uvést, jaký správní delikt v tomto skutku spatřuje (srov. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 492). „[P]ředmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS, bod 54).
67. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zaslal žalobci dne 7. 10. 2014 Výzvu provozovateli vozidla, ve které sdělil, že dne 16. 6. 2014 v na pozemní komunikaci vozidlem RZ: ... došlo ke spáchání přestupku spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že řidič vozidla nerespektoval dopravní značkou stanovený zákaz stání (zastavení) v době blokového čištění. V předmětné výzvě tedy byl vytýkaný skutek specifikován dostatečně. V následném Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 1. 2016 (doručeném téhož dne) však správní orgán I. stupně již skutek dostatečně konkrétně nevymezil. Dopustil se proto vady řízení, která však podle názoru soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalobce již z výzvy provozovateli vozidla ze dne 7. 10. 2014 získal představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval. Podle názoru soudu tak v daném případě nemohlo dojít k omezení žalobcova práva na obhajobu. Žalobci muselo být v celém průběhu řízení známo, jaký konkrétní delikt (v návaznosti na přestupkové jednání) je mu kladen za vinu.

68. Námitka proto není důvodná.

IV. G) Námitka protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla

69. Žalobce dále namítal protiústavnost odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek řidiče.
70. Argumentaci žalobce, jež správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k trestnému činu proti životu a zdraví, neshledává soud přílehlavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost

v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. Ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (nalus.usoud.cz). Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

71. K tomu soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ve kterém soud stanovil, že vlastníkově vozidla plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. „Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva“. Jak stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny: „Vlastnictví zavazuje.“ Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

72. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

73. V souladu s výše uvedeným shledal soud důvodnou námitku nedostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto rozhodnutí žalovaného z důvodu vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na něm, aby v dalším řízení formuloval výrok o spáchání správních deliktů v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy aby popis skutku obsažený ve výrokové části rozhodnutí obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako správního deliktu a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Ostatní žalobní námitky shledal soud nedůvodnými.

74. Žalobce navrhoval, aby soud současně se zrušením rozhodnutí žalovaného zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu soud nepřistoupil. Z § 78 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na úvaze soudu. V projednávané věci lze vytykanou vadu (nedostatečně specifikovaný výrok rozhodnutí o správním deliktu) napravit v rámci rozhodnutí o odvolání. Důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí tak soud neshledal.
75. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
76. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a dva režijní paušály s těmito úkony spojenými, a to ve výši 2×3100 Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1428 Kč, odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.